

I anledning af hvad jag sålunda i korthet anført, får jag härmed vördsamt motionera,

att Riksdagen behagade besluta aflåtandet af en underdånig skrifvelse till Kongl. Maj:t samt deri anhålla, att Kongl. Maj:t täcktes, beträffande rättigheter och skyldigheter emellan pastorer och komministrar i handläggningen af vissa pastorala göromål, meddela inom Rikets öfriga stift likadana föreskrifter, som dem hvilka redan äro inom Upsala och Kalmar stift medgifna genom ofvannämnda tvänne resolutioner af den 21 September 1850 och den 23 Maj 1855, med den vidare utsträckning som Kongl. Maj:t kan finna vara skälig, lämplig samt för det allmänna nyttig och beqvämlig, utan att ingripa i presterskapets privilegier.

Anhållandes jag vördsamt om remiss af denna motion till vederbörligt Utskott, hvarest förenämnda tvänne Kongl. resolutioner, tillgängliga i Kongl. Ecklesiastikdepartementet, af mig, om så erfordras, skola tillhandahållas.

Carl Orre.

N:o 20.

Af Herr C. Orre: Om åtskilliga ändringar i författningarne rörande exsekutionsväsendet.

För de landsstatens tjänstemän, hvilka handhafva exekutiva ärenden, har det länge utgjort ett bekymmer, att tydliga föreskrifter i gällande författningar saknas, huru rätteligen förfaras bör vid utförandet af de mångskiftande ärenden, som höra till omfånget af exsekutionsväsendet. Följden har ock blifvit den, att länsstyrelserna, hvar och en inom sina respektive län, nödgats i vissa afseenden meddela partiela stadganden, hvilka ofta befunnits stå i strid med hvarandra; att fordringsegare och gäldenärer sinsemellan råkat i flerfaldiga kostsamma och tidsödande tvister; att å ena sidan fordringsegaren ofta blifvit uppehållen i sin rätt

och

och å andra sidan gäldenären med onödiga kostnader och lidanden betungats; samt att exsekutorerne icke förmått reda förhållandena såsom vederbordt, deröfver högljudd klagan ofta förnummits och fortfarande förnimmes, så af in-tecknings- och andre fordringsegare som af gäldenärer. — Vål har landsstaten å sin sida vid de här i Stockholm under sednare tiden årligen hållna mötena sökt på diskutionens område reda en del af de öfverklagade missförhållandena så godt i dess förmåga stått; men gifvet är, att af de vidtagna åtgärderna, hvilka blott innefattat och kunna innefatta uttalade önsknings- jemte påpekningar af de mest i ögonen fallande tvätydigheterna till ingen direkt åtgärd föranledt. Vid detta memorial tager jag mig dock friheten bifoga ett af inom landsstaten utsedde komiterade, deri jag utgjort den ena medlemmen, år 1866 afgifvet "yttrande angående utmätningsväsendets ordnande i öfverensstämmelse med nutidens fordringar" (se sidorna 21—33). Likasom detta yttrande endast antyder en del af de olägenheter, som förefinnas, och angifver den rigtning deri förbättring i flerfaldiga afseenden kunde ernås; likaså är icke min afsigt att i denna vördsamma motion söka uppräknas alla de motsägelser, föråldrade och otydliga föreskrifter, som rörande exsekutionsväsendet förefinnas, ännu mindre att afgifva förslag till dessa olägenheternas afhjelpande, ett försök, som skulle öfverstiga krafterna af min förmåga, möjligen anses förmätet. Fastheldre är min afsigt med denna motion, att fästa Riksdagens uppmärksamhet å den villervalla, som förefinnes i anmärkta hänseendet, samt att med de medel, som stå Riksdagen till buds, vördsamt anhålla om rättelse deri.

Mig kan dock anses åligga att antyda rigtningen, hvari förbättring åsyftas, och jag får fördenskull tillkännagifva, att jag afser, att få ordnade och bestämda rätt- och skyldigheter emellan underexsekutorer, fordringsegare och gäldenärer från och med aflemmandet till verkställighet af utslag elier annan handling, hvarpå utmätning lagligen kan följa, intill dess slutredovisning skett; att få bestämdt såväl hvad med underexsekutor förstås och hvilka tjenstemän egentligen böra härmed uteslutande syssla, som det skäligen arfvode eller ersättning, som vid exsekutiva bestyr af alla slag bör gäldas, deri nu gällande författningar, helst då tillgång hos gäldenären saknas, äro otydliga och obilliga, det sednare beträffande bestämmandet att biträdande nämnde- eller fjerdingsman endast får 75 öre i dagtraktamente; huru utmätning af lös egendom rätteligen bör ske; hvad med "utmätningmän" i slikt fall bör förstås bland annat till antalet personer; huruvida utmätning kan ega rum äfven i gäldenärens frånvaro, eller om han dertill förut bör vara kallad och i så fall tiden derför och af hvem ersättningen för kallandet bör gäldas; hvad exsekutor, fordringsegare, gäldenär och in-teckningsegare hvar för sig hafva att iakttaga vid utmätning och försäljning af fast egendom; att ernå inskränkning i den långt tilltagna tidrymden af tre månader för hållandet af första auktion å utmätt fast egendom, hvarigenom så in-tecknings- som andre fordringsegares rätt onödigt-

vis uppehållas; att få mera bestämda grunder än nu är fallet för uppgörande af köpeskillingsliqvid och viss kort tid därför utsatt; att den nu medgifna tillåtelsen för gäldenären att söka domarevärdering å utmätt fastighet, såsom onödig och endast orsakande tidsutdrägt, alldeles måtte upphöra; att stadgandet det utmättningsmän böra å stället värdera i mät skrifven fastighet må försvinna samt endast till taxeringsvärdet hänvisas; att ernå bestämda föreskrifter angående tiden för erläggandet af köpeskillingen för exekutivt försåld fastighet, så att gäldenärens bästa tillgodoses på samma gång fordringsegarens rätt ej oskäligt uppehållas, jemte bestämmelse angående risken för inropare, som ej uppfyller vilkoren dervid; att vid fastighetsförsäljning endast uppslag må tillämpas, enär nu stadgade sättet så uppsom afslag ofta leder till trakasserier samt för öfrigt nästan aldrig kan fattas af den större allmänheten, för hvilken methoden ej är praktisk; att stället, der auktion å i mät skrifven fastighet skall hållas, ej må bestämmas af gäldenären utan bero å fastighetens närmaste belägenhet till tingsställe eller landskansli, till undvikande af onödiga kostnader och resor för in-teckningsegare med flere; huru exekutor rätteligen bör förfara vid utmätt lösegendoms sättande i taka händer eller under försegling, förutsatt att dessa orimliga föreskrifter komma att fortfarande förefinnas och hvem som bör gälda kostnaden därför och beloppet deraf; att ett tydligt, enkelt och klart formulär för exekutionsdiarierna bestämmas, lika inrättadt för alla tjänstemän, som med dylika ärenden måste sig befatta; — eller — med ett ord — att min vördsamma afsigt är, på sätt jag derom nu motionerar, att ernå en, så mycket möjligt är, tydlig och klar stadga angående utmättningsväsendet i allmänhet, samt att sålunda nu befintliga mångfaldiga författningar måtte ändras och förbättras i öfverensstämmelse med tidens fordringar.

Derest icke Riksdagen skulle anse lämpligt att till ett särskildt Utskott på grund af stadgandet i 37 § 1 mom. Riksdags-ordningen remittera denna motion i och för närmare utredning af antydda förhållanden, anhåller jag vördsamt att densamma öfverlemnas till Högloff. Lag-Utskottet.

Stockholm i Januari 1868.

Carl Orre.